

נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש

על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

בוהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

להבין דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה בגב העלון

תרגום ללשון הקודש

זהר הקדוש - קרה קע"ו:

בקר וידע ה' את אשר לו. למה בקר? ולמה קדוש ולא טהור?
 אלא הם באו מצד של טהור, וקדוש הכהן. אמר משה, בקר,
 בשבטך הכהן מתעורר בעולם - אם אתם כהנים, הרי בקר,
 עבדו עבודת הבקר, ואז וידע ה' את אשר לו ואת הקדוש.
 את אשר לו - סתם, זה הלויים. ואת הקדוש - זה הכהן. אז
 והקריב אליו. ואין מי שיבחינו בדבר אלא בקר. אם תהיו ראויים
 להשאיר בצד הדין, בקר לא יסבל אתכם, שהרי לא זמנו הוא.
 ואם תתראו להשאיר בהסד, הרי זמנו הוא, ותשארו אצלו ויקבל
 אתכם.

במה? בקמרת. שהרי קמרת צריכה שושבין להתקשר על ידו
 בכל ולהתקשר. מי השושבין? זה הכהן, ומשום כך, והיה האיש
 אשר יבחר ה' הוא הקדוש, ולא הטהור. שתי דרגות הן: קדוש
 וטהור. כהן קדוש, לוי טהור. ועל זה הקדוש כתוב.

בקר וידע יי את אשר לו. אמאי בקר, ואמאי קדוש ולא
 טהור. אלא אינון מסמרא דטהור קא אתיין, וקדוש בהנא.
 אמר משה, בקר, דכדין בתרא דכהנא אתער בעלמא, אי אתון
 כהני, הא בקר, פלחו עבודה דבקר, וכדין וידע יי את אשר
 לו ואת הקדוש. את אשר לו סתם, דא ליואי. ואת הקדוש, דא
 כהנא, כדין והקריב אליו. ולית מאן דאבחינו מלה, אלא בקר,
 אי תתחזון לאשתארא בכסטר דינא, בקר לא סביל לבו, דהא
 לאו זמניה הוא. ואי תתחזון לאשתארא בהסד, הא זמניה הוא,
 ותשתארין גביה, ויקבל לבו.

במה. בקמרת. דהא קמרת בעי לשושבינא, לאתקמרא על
 ידיה בכלא, ולא תקשרא. מאן שושבינא. דא כהנא. ובגין
 כך, והיה האיש אשר יבחר יי הוא הקדוש, ולא הטהור. תרין
 דרגין אינון: קדוש. וטהור. כהן קדוש. לוי טהור. ועל דא
 הקדוש כתיב.

מים אחרים, לכבות צמאונא. ועליזן נקרא השקר, מים מים. וזהו:
 אל תאמרו מים מים, שהוא השקר, שנאמר: דבר שקרים לא יבון
 לנגד עיני;

והתהוות השקר, שהוא הרע, שהוא הטמאה, הוא מהמת הרהוק
 מאחד, כי הרע הוא נגדיות, למשל: כל מה שהוא נגד רצונו של
 אדם הוא רע. ובאחד אין שני נגדיות, אלא בלו טוב. וזה שאמרו
 חכמינו זכרונם לברכה (פסחים ג): ביום ההוא יהיה ה' אחד וכו' -
 שיהיה בלו הטוב והמיטיב, כי באחד אין שני רע, ועליזן לעתיד
 לבוא ימים: שפת אמת תבון לעד (משלי יב), כי יהיה אז בלו אחד,
 בלו טוב. כי אמת הוא אחד, למשל, על בלי כסף בשאומרים עליו
 שהוא בלי כסף, הוא האמת, אבל בשאומרים עליו שהוא בלי זהב,
 הוא שקר. נמצא שהאמת הוא אחד, כי אי אפשר לומר אמת,
 רק שהוא בלי כסף, לא יותר; אבל השקר הוא הרבה, כי אפשר
 לומר שהוא בלי זהב וכלי נחשת ושאר שמות. נמצא, שהשקר הוא
 בכחינת (קהלת ז): בקשו חשבנות רבים. ובשביל זה לעתיד לבוא
 יתבטל הרע, ויתבטל ההתנגדות, ויתבטל הטמאה, כמו שכתוב
 (ישעיה יא): לא ירעו וכו', הינו בטול הרע. וכתוב (שם): וגר זאב עם
 גבש ונמר עם גדי וכו', הינו בכחינת בטול ההתנגדות. וכתוב (שם
 כח): ומהה' אלקים דמעה מעל כל פנים; הינו בטול הדמעות, שהם
 בכחינת שקר כנ"ל, כי אז יהיה ה' אחד ושמו אחד, שהוא בלו טוב,
 בלו אמת כנ"ל. ועליזן לעתיד לבוא יתבטל הטמאה, כמו שכתוב
 (זכריה ג): ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ; כי אז יהיה בלו אחד,
 כמו שכתוב (איוב יד): מי יתן טהור מטמא לא אחד. ופרוש, שעקר
 אחיות הטהרה והטמאה, הוא מבחינת התרחקות מאחד: כי קרב

ליקוטי מוהר"ן

ובו מביא מעט ממאמר הזהר על הפרשה

תורה נא

אמר רבי עקיבא: בשאתם מגיעין לאבני שיש טהור, אל תאמרו
 מים מים, שנאמר: דבר שקרים לא יבון לנגד עיני (הגיגה יד)
 כי השקר מוזק לעינים בגשמיות וברוחניות, בכחינת (ישעיה ג):
 ומשקרות עינים; כי פשהעינים פחות הם משקרין, שאינם מראין
 הדבר כמות שהוא, כגון: על דבר גדול מראה שהוא קטן, ועל אחד
 שהוא שנים, הפך מן האמת. כי העינים נעשו פחות מן הדמעות,
 כמאמר חכמינו זכרונם לברכה (שבת קנא): ושבו העינים אחר
 הגשם - זה הראות, שהולך אחר הבכי. ודמעות הן ממותרי המרה
 שחורה, שהטבע דוחה אותם לחוץ דרך העינים. והמרה שחורה
 היא שואבת מעכירת הדמים. ועכירת הדמים היא עלידי השקר,
 כי אי אפשר לדבר שקר, עד שיעבר את דמיו, ואמת אי אפשר
 לדבר, בייאם בשמזבז מקדם את הדמים. כי עקר הדבור הוא הנפש,
 כמו שכתוב (שה"ש ה): נפשי יצאה בדבור; והנפש הוא הדם, כמו
 שכתוב (ויקרא יז): כי הדם הוא הנפש. נמצא, בשאומר שקר, יש לו
 עכירת הדמים, ומזה באה המרה שחורה, וממותרי המרה שחורה
 נתהוו הדמעות, ועלידיה העינים פחות. וזה בכחינת (איוב ל):
 הקטפים מלוח עלי שיה. מלוח, זה בכחינת דמעות, שהם מים מלוהים,
 שבא עלידי שיה. וזה בכחינת: אל תאמרו מים מים, שהוא אוקרה
 על שקר, (כמו שפס' שם שנאמר: דבר שקרים לא יבון וכו'). מים
 מים, הם בכחינת שקר, שהוא בכחינת דמעות, שהם מים מלוהים. כי
 השותה מים, מרנה צמאונא, אך השותה מים מלוהים, לא די שאינו
 מרנה צמאונא, אלא שמוסיף צמאון על צמאונא, עד שצריך לשתות

הבריאה, פשיה הבריאה בכה, כביכול, קדם שהוציא אל הפעל, היה בלו אחד, ובלו אמת, ובלו טוב, ובלו קדש, אפלו שם טהור לא היה שיה לומר, כי טהור אין שיה אלא בשוש טמאה, כמו שכתוב (יחזקאל לו): וטהרתם מכל טמאותיכם; אבל פשלו אחד, אין שם בחינת השבנות רבים, שהוא עקר הרע והטמאה כנ"ל, כי הטהרה הוא בחינת הממצע בין הקדש והטמאה, שעל ידו נתמקן הטמאה, כמו שכתוב: וטהרתם מכל טמאותיכם; והוא בחינת הטהרה, שהוא ממצע בין שני דברים. וזה אין שיה קדם הבריאה, שאז היה בלו אחד, כי באחד אין שיה בחירה, שהוא בחינת הטהרה. וכשהוציא הקדוש ברוך הוא את הבריאה מן הכח אל הפעל, אזי נתהיה תכף בחינת הטהרה, כי בשהוציא מן הכח אל הפעל, היו שני דברים: בחינת האחד והבריאה, ואז שיה בחירה, שהוא בחינת הטהרה, שהוא ממצע בין האחד, כי הוא סמוך לו, ועדין לא הגיע להשבנות רבים, שהוא הרע והטמאה, אף הוא רשם וסימן על השתלשלות, שיוכל להשתלשל ויגיע עד שיהיה רע וטמאה. ועל כן כתוב בזהר (בראשית דף מוח. ובכמה מקומות), שעקר אחיזת הטמאה – מפטרא דשמאלא, כי הטהרה מרמזת שיש טמאה, והוא סימן שישתלשל עד שיהיה טמאה. ועל כן אפשר לזכר ולהעלות הטמאה לטהרה, כי היא בעצמה נשתלשלה מטהרה, כמו שכתוב: וטהרתם מכל טמאותיכם. נמצא, שעקר אחיזת הטמאה מבחינת הטהרה, שהוא בחינת הטהרה כנ"ל. והטהרה הוא בחינת שמאל, בחינת לוי, בחינת: וטהרת את בני לוי; ולוי הוא בחינת שמאל, בידוע. ועל כן עקר אחיזת הטמאה הוא מבחינת שמאלא, כי שמאל הוא בחינת הטהרה, שמשם עקר אחיזת הטמאה כנ"ל. וכל זה, הינו בחינת שמאל, בחינת טהרה, בחינת הטהרה, שמשם עקר השתלשלות הטמאה, שהוא הרע וההתנגדות, בחינת שקר כנ"ל – כל זה נמשך מבחינת אחר הבריאה, אחר שיצא הבריאה מכח אל הפעל, שאז היה כביכול, שני בחינות, הינו האחד והבריאה וכנ"ל. נמצא שעקר אחיזת השקר, שהיא הטמאה וכו', הוא מחמת הרחוק מאחד כנ"ל, הינו מבחינת אחר הבריאה וכנ"ל: ועל ידי השגחת השם יתברך, אפלו אחר הפעלה, שהוציא הקדוש ברוך הוא מכח אל הפעל, כל הדברים הם באחדות עמו, והרע יונק מהשפעת הטהרה, הינו מאחורי בתפה, בידוע, והוא רחוק מאחד. ועל ידי אמת השגחת השם יתברך עליו, כמו שכתוב (תהלים קא): עיני בנאמני ארץ; ועל ידי השקר, שהוא הרע, מסיר ממנו השגחת השם יתברך, כמו שכתוב (שם): דבר שקרים לא יבון לנגד עיני; ואין חיותו אלא מאחורי בתפא. נמצא, מי שהוא רוצה שיהיה אחר

הישות והפעלה שהוציא מכח אל הפעל, שיהיה בלו אחד, שיהיה אב וכן באחד, כמו שהיה מקדם שיהיה בכה – ישמר עצמו משקר, ועל ידי זה השגחת השם יתברך עליו, ואז בלו אחד: וזה שאמר רבי עקיבא: בשאתם מוגיעים לאבני שיש טהור. שיש טהור, הוא בחינת אחר הפעלה, שהוא יש, ואז שיה שם טהור כנ"ל. אם תרצה שיהיה כמו קדם הפעלה שיהיה בכה, שיהיה אב וכן באחד. וזה: בשאתם מוגיעין לאבני – הוא בחינת אב וכן פחדא, שהוא בחינת קדם הבריאה שיהיה בכה, שהיה הכל אחד. שיש טהור הוא בחינת אחר הפעלה, שהוא בחינת ישות וטהרה. אם תרצה להגיע שיש טהור לאבני – אל תאמרו מים מים, הוא בחינת שקר כנ"ל. שנאמר: דבר שקרים לא יבון לנגד עיני; כי על ידי שקר הוא מסיר מעליו השגחת השם יתברך, והוא רחוק מאחד. אף על ידי אמת השגחת השם יתברך עליו. ועל ידי ההשגחה, בלו אחד, כמו שהיה קדם הבריאה כנ"ל: ועל כן שקר עולם הבא, עין לא ראתה אלקים וזלתך (ישעיה סד, ועיין ברכות לד); כי מאחר שיהיה בלו אחד, לא יהיה עין שיראה, רק אלהים וזלתך; ואמר אז, שגם בזה יש קשוי מה שאי אפשר להכין. כי אם בן איד יהיה הלוק השקר לכל אחד ואחד לפי מדרגתו, ולפי עבודתו ויגיעתו בזה העולם בשביל השם יתברך, כי בודאי גם בהפוף הארזו, לא יהיו בלם שוים. ומאחר שיהיה בלו אחד, איד שיה הלוק בין אחד לחברו לפי מדרגתו. אף יש בזה סוד שאי אפשר להבינו, והדברים עתיקים:

(שיה לעיל): ובשביל זה השקר מויק לעינים, כי על ידי השקר מסלק השגחת עיני השם יתברך, ופוגם בעינים, שהם בבחינת השגחה כנ"ל, כי השקר נמשך מרחוק מאחד, שמשם עקר אחיזת הטמאה, שהוא הרע, שהוא השקר, כנ"ל. ומחמת זה בעצמו, פוגם על ידי שקר בהשגחה, ומסלק השגחת השם יתברך מעליו, כי על ידי השגחת השם יתברך הכל אחד, אחר הבריאה כמו קדם הבריאה. ועל ידי השקר פוגם באחד, כי השקר רחוק מאחד כנ"ל. על כן מסלק ההשגחה על ידי השקר, ומפריד, חס ושלום, אחר הבריאה מקדם הבריאה, שמשם עקר אחיזת הטמאה כנ"ל. אבל על ידי אמת, שהוא בחינת בלו אחד, בלו טוב, על ידי זה ממשיך השגחת השם יתברך, ואז הכל אחד. כי על ידי ההשגחה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה כנ"ל. וזה: אמר רבי עקיבא וכו' כנ"ל: וכזה מקשר המאמר הזה היטב, תחלתו בסופו, וסופו בתחלתו, וכן באמצעותו, והכן היטב:

פירוש נחל זהר

לכל מאמר הזהר על פי ההקדמות בליקושי מוהר"ן

בקר וידוע יי את אשר לו. אמאי בקר, ואמאי קדוש ולא טהור. אלא אינון מפטרא דטהור קא אתיין, וקדוש פהנא. – בקר וידוע ה' את אשר לו. למה בקר? מדוע משה תלה ברור האמת בזמן הבוקר. וכן למה קדוש ולא טהור? מדוע תלה משה דרגת ובחינת הראוי, בקדושה ולא בטהרה? אלא אלו שבאו לחלוק על משה מצד בחינת טהור באו, וקדוש הוא דרגת ובחינת כהן. כי הלויים באים מבחינת הטהרה, בחינת שמאל שהוא בחינת דין וצמצום והסתרת אחדותו יתברך ובחינת אחר הבריאה ששם הוא בחינת הבחירה, כי קודם הבריאה היה הוא אחד לבדו ואחר הבריאה כביכול נתהווה בחינת שנים, בחינת קודם הבריאה והאחר הבריאה ולכן נתהווה מיד הבחירה, לבחור באחר הבריאה כדבר בפני עצמו הנפרד מן האחד או כדבר הכלול עדין באחדותו יתברך. ומיד בתחילת הבריאה נתהווה הטהרה הכלולה בקדושה בחינת אב וכן כהדא. אך על ידי הטהרה גם כן נתהווה האפשרות שישתלשל מן הטהרה

הטומאה והשקר המפריד אחר הבריאה מקודם הבריאה. וקורח שהיה לוי שהוא צד השמאל בחינת טהרה כל מהותו לבחור לכלול אחר הבריאה דייקא, ששם אחיזת השקר, בקודם הבריאה שהוא בחינת קדושה בחינת אחד. שהוא בחינת קדוש כהן. כי הכהן איש חסד הוא צד הימין בחינת קודם הבריאה בחינת אחד בחינת אמת. כי משה אמת ותורתו אמת. והוא זכה בעצמו לתורת אמת על ידי מסירות נפשו למען עם ישראל שראה בסבלתם וכן שעוב גשמיות העולם הזה וניהג הצאן אחר המדבר להתבודד ולהתניח עימו יתברך, כי דייקא מתוך גשמיות העולם הזה מקום אחיזת השקר התעלה לבחינת קודם הבריאה באחדות גדול. וכן בחזרתו למצרים אכן נודע לו הדבר על אודות הפירוד של הניצים במצרים שהוא הפך האחדות של נשמות ישראל בה' יתברך ועל ידי כל זאת שברר האמת מתוך השקר זכה לתורת אמת הוא זכה לקבל תורה מסיני לאחר מ' ימים לחם לא אכל ומים לא שתה ועלה למרום לקבל מבחינת התורה אשר קודם הבריאה להמשיך לתוך הבריאה. ולכן היה לו לקרח לכלול עצמו באמת של משה. כי משה ביחס אל קורח

הוא בחינת קודם הבריאה בחינת קדושה. על אף כי כל ישראל הם בניו למקום והם באמונתם בחינת אב ובן כחדא שנכללים בו יתברך בבחינת קודם הבריאה בחינת קודש. אך זאת מעלתם להיות בחינת אב ובן כחדא הוא דיקא כשניכר מי הקדוש ומי המהור שיכול המהור הבעל הבחירה לכלול עצמו בקדוש משה שהוא בחינת אמת לאמיתו ביחס למהור. כי על ידי שמקיים באמונה תרי"ג מצוות שמושה קיבל מסיני מבחינת קודם הבריאה, על ידי זה נמשך עיני ההשגחה של ה' יתברך עליו ויכול להיות בן אב ובן כחדא כראוי, ולכן קורח היה צריך לבחור להאמין במשה ובתורת האמת שלו כדי לכלול בחירתו המהרה בקדושה, לכלול אחר הבריאה בקודם הבריאה, בתורת משה שנכתבה בידי השם קודם הבריאה.

אָמַר מֹשֶׁה, בָּקֶר, דְּבַדְיָן בְּתָרָא דְּבַחֲנָא אֲתֵּר עֲפֵלְמָא, אִי אֲתֵּינְךָ בְּחַנְיָ, הָא בָּקֶר, פְּלַחוּ עֲבוּדָה דְּבָקֶר, - אָמַר מֹשֶׁה, בּוֹמֵן הַבָּקֶר, אִזִּי כֶּתֶר הַכְּהֵן מִתְעוּרָר בְּעוֹלָם, דְּהֵינּוּ שְׂכַל יוֹם בְּבוֹקֶר שְׁהוּא תְּחִילַת הַבְּרִיאָה שֶׁל אוֹתוֹ יוֹם, מִתְעוּרָר הַכֶּתֶר שְׁהוּא הַרְצוֹן הַעֲלוּיָן לְבְרוּא הָעוֹלָם כְּדִי נִכְיֵר אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, שְׂנִכִיר טוֹבוֹ וְחִסְדּוֹ כִּי בּוֹקֶר הוּא בְּחִינַת חֶסֶד, וְרִצְהָ הַקְּב"ה שְׂנִכִיר טוֹבוֹ דִּיּוּקָא עַל יְדֵי הַבְּחִירָה הַבְּאֵה מִבְּחִינַת טְהוּרָה, לְכַלּוֹל אוֹתָהּ בְּקְדוּשָׁה, לְהַאֲמִין כִּי גַם עֵתָה בְּעוֹלָם הַבְּחִירָה הַמִּסְתֵּיר הַשְּׁגַחְתּוֹ יִתְבָּרַךְ, עֵדִין בְּאִמַּת מוֹשְׁגָחִים אֲנִי עַל יְדֵי יִתְבָּרַךְ, וּבְאִמַּת הוּא יִתְבָּרַךְ אֶחָד כְּשֶׁם שְׁהִיָּה קוּדְם הַבְּרִיאָה וְזֶה הַדְּבָר אִי אִי אֲפִשֶׁר לְהַשִּׁיג בְּשֶׂכַל אֵלָּא עַל יְדֵי אֲמוּנָה וְקִיּוּם הַמְּצוּוֹת שְׂקִיבְלֵנוּ מִמִּשְׁה בְּסִינֵי כִּי כָל מְצוּוֹתֶיךָ אֲמוּנָה הֵם הַמְּצוּוֹת בְּעֵצְמָם נִמְשְׁכוּ מִקּוּדְם הַבְּרִיאָה בְּהַשְׁתַּלְשֵׁלוֹת טְהוּרָה עַד לְעוֹלָם הָעִשִׂיָּה. וְזֶה הַכֶּתֶר שְׁהוּא שׁוֹרֵשׁ הַבְּרִיאָה הוּא בְּחִינַת אֲחָדוֹת הַשֵּׁם הַנִּמְשַׁכֶּת כָּל פֶּרֶט בְּבְרִיאָה, כִּי הַכֵּל כּוֹלֵל הַכֵּל, נִעֲשֶׂה בְּרִצּוֹנוֹ וּבְהַשְׁגַּחְתּוֹ יִתְבָּרַךְ. וְכֵן זֶה הוּא בְּחִינַת קְדוּשָׁה שְׂקוּדְם הַבְּרִיאָה בְּעַת שְׁעֵלָה בְּרִצּוֹנוֹ הַפְּשׁוּט לְבְרוּא הַבְּרִיאָה כְּדִי לְהַטִּיב לֵנוּ עַל יְדֵי הַבְּחִירָה כְּנ"ל. וְלִכֵּן אָמַר מֹשֶׁה, אִם אֲתֵּם בְּחִינַת כְּהֵנִים בְּחִינַת חֶסֶד, בְּחִינַת מַה שְּׂרִצְהָ לְהַטִּיב לְנִכְרָאִים קוּדְם הַבְּרִיאָה שְׁזֶה בְּחִינַת קוּדְשׁ כְּנ"ל, הֲרִי לְמַחֵר זְמַן בָּקֶר, עֲבָדוּ עֲבוּדַת הַבּוֹקֶר, שְׁהִיא עֲבוּדַת הַקְּטוֹרֶת הַמְּקַשְׂרֶת כָּל הָעוֹלָמוֹת לְשׁוֹרֵשָׁם, עַד שְׂבִיכּוֹלֶת עֲבוּדַת הַכְּהֵן לְקַשֵּׁר אֲפִילוֹ הַשֶּׁקֶר שְׁהַשְׁתַּלְשֵׁל מִן הַטְּהוּרָה לְכַלּוֹל אוֹתוֹ בְּקְדוּשָׁה. אִךְ זֶה יִכּוֹל הַכְּהֵן רַק מִפְּנֵי קְדוּשָׁתוֹ שְׁהִיא בְּחִינַת שׁוֹרֵשׁ הַבְּרִיאָה בְּחִינַת אֶחָד. כִּי עַל יְדֵי שְׁאוּחוֹ מִבְּחִינַת אֶחָד יִכּוֹל לְכַלּוֹל כָּל הַמְּדַרְגּוֹת שְׂנִכְרָאוֹ אַחֵר אֶחָד לְכַלּוֹל אוֹתָם בְּאֶחָד. וְאִם אִין אוּחוֹ בְּשׁוֹרֵשׁ הָאֲחָדוֹת לֹא יִכּוֹל לְקַשֵּׁר עַל יְדֵי הַקְּטוֹרֶת כָּל הַמְּדַרְגּוֹת. מִשֵּׁל לְמַה הַדְּבָר דּוּמָה לְמַלְךְ שְׁהַחֲלִישׁ בְּרִצּוֹנוֹ לְבִנּוֹת אֲרָמוֹן כְּדִי שִׁיחַנוּ בּוֹ בְּנֵי וְרִצְהָ שְׂבַכְל פֶּרֶט בְּאֲרָמוֹן יוֹסְתֵר דִּיּוּקְנוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ כְּדִי שִׁיחַפְּשׁוּ וְיַגְלוּ זֶה הַדִּיּוּקָן וְיִזְכְּרוּ בְּאִבְיָהֶם הַמֶּלֶךְ עֲצָמוֹ כְּאִילוֹ הֵם נִמְצָאִים לְפָנָיו עַד שְׂבַסּוֹף יִגְיעוּ כְּפוּעֵל לְחַדֵּר הַפְּנִימִי בְּאֲרָמוֹן לְרֹאוֹת פְּנֵי הַמֶּלֶךְ. וְהַמֶּלֶךְ נִתֵּן לְבָנוּ הַבְּכוֹר אֶת תּוֹכְנִיּוֹת בְּנֵיית הָאֲרָמוֹן שְׁעַל בְּרִצּוֹנוֹ וְכֵן אֶת הַבֵּנֶת כּוּוֹנָתוֹ בְּכָל פֶּרֶט וּפֶרֶט בְּאֲרָמוֹן אִיךְ מוֹסְתֵר בּוֹ דִּיּוּקָן אֲבִיו. וְכֵן הַבֵּן לִיתֵר הַבְּנִים לְחַלֵּק לְהֵם עֲבוּדַת הַבְּנִיָּה כְּפִי שְׁהַבִּין הַבֵּן מֵאֲבִיו הַמֶּלֶךְ אִיךְ כָּל חֵדֶר מִתְאִים לְכָל אֶחָד מֵהַבְּנִים. וְכֵן אֶחָד הַבְּנִים שְׁהִיָּה לוֹ קֶשֶׁה מְדוּעַ הַבֵּן הַבְּכוֹר וְאֲחִיו הַקְּרוֹב אֵלָּיו יִכְנוּ דִּיּוּקָא חֲדָרִים סוּמְכִים לְחַדֵּר הַמֶּלֶךְ הַפְּנִימִי בְּחַשְׁבּוֹ שְׂגָם הוּא יִכּוֹל לְבִנּוֹת חֵדֶר זֶה. וְהַמְּעוֹת אֲשֶׁר בִּידוֹ הִיא שְׁלֹא קִיבֵל מֵאֲבִיו הַמֶּלֶךְ אֶת כּוּוֹנַת הַתּוֹכְנִיּוֹת הַנִּמְצָאֶת מוֹסְתֵרֶת בְּכָל פֶּרֶט וּפֶרֶט וְאִיךְ יֵדַע אִיךְ לְבִנּוֹת חֵדֶר זֶה לְלֹא הַכוּוֹנָה הָרֵאשׁוֹנִית. הֵן אִמַּת שְׂמַע מֵהַמֶּלֶךְ בְּעֵצְמוֹ שְׂכוֹלָם שִׁיכִים בְּבִנֵיית הָאֲרָמוֹן אִיךְ גַּם רֵאָה הָאִמַּת שְׁהַמֶּלֶךְ הַפְּקִיד סוּד תְּכִנִּית הַבְּנִיָּה רַק לְבֵן הַבְּכוֹר. וְהַבֵּן הַנִּמְשָׁל כִּי אֲרָמוֹן הַמֶּלֶךְ הוּא אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּחִינַת טְהוּרָה. וְקוּדְם הַבְּרִיאָה הִיא בְּחִינַת כּוּוֹנַת תְּכִנִּית הַבְּנִיָּה שְׂנִיתְנָה רַק לְמֹשֶׁה הוּא הֵן הַבְּכוֹר שְׂרַק הוּא יִכּוֹל לְבִנּוֹת כָּל פֶּרֶטִי הָאֲרָמוֹן בְּאוֹפֵן שְׁתַּהִיָּה תְּמִיד אֲחָדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ כָּל פֶּרֶט וּפֶרֶט.

וְדַבְּרִין וְיִזְדַּע יְיָ אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוּשָׁה. אֶת אֲשֶׁר לוֹ סֵתֵם, דָּא לְיוֹאִי. וְאֶת הַקְּדוּשָׁה, דָּא בְּחֵנָא, בְּדִין וְהַקְּרִיב אֵלָּיו. וְלִית מֵאֵן דְּאֲבַחֲיָן מִלְּהָ, אֵלָּא בָּקֶר, אִי תַתְּחוּזִין לְאֲשֶׁתְּאֲרָא בְּסִטְרָא דִּינָא, בָּקֶר לֹא סְבִיל לְבוֹ, דְּהָא לְאוֹ זְמַנִּיה הוּא. וְאִי תַתְּחוּזִין לְאֲשֶׁתְּאֲרָא בְּסִטְרָא, הָא זְמַנִּיה הוּא, וְתַשְׁתְּאֲרִין גְּבִיָּה, וְיַקְבֵּל לְבוֹ. - לִכֵּן לְפִי כָּל הַנ"ל אִזִּי יִכְהֵן

הַדְּבָר אִם רְאוּיָם אֲתֵם לְכַהוֹנָה וְיִזְדַּע ה' אֶת אֲשֶׁר לוֹ וְאֶת הַקְּדוּשָׁה. אֶת אֲשֶׁר לוֹ סֵתֵם, כְּתוּב סֵתוּם וְלֹא פִירֵשׁ, זֶה לּוֹי שְׁהוּא בְּחִינַת אַחֵר הַבְּרִיאָה שֶׁם נִסְתַּרְתָּ הָאֵלּוּקוֹת וְסֵתוּמָה מְעִין כָּל עַל יְדֵי הַצְּמִצּוּם בְּחִינַת דִּין בְּחִינַת שְׂמַאל בְּחִינַת לוי, שְׁעַל יְדֵי זֶה יֵשׁ בְּחִירָה, וְזֶה גַם אֲשֶׁר לוֹ, הַשִּׁיךְ אֵלָּיו, שִׁישׁ עֲבוּדָה לְשִׁיךְ הַמְּהוּר לְקְדוּשָׁה, דִּיּוּקָא עַל יְדֵי שְׁהַדְּבָר בְּתַחֲלִילָה סֵתוּם וְנִסְתֵּר שְׁלֹא נִזְכֵּר שְׁהַבֵּן וְהָאֵב אֶחָד, וְיֵשׁ לְבַחֵר לְחַבֵּר הַבֵּן בְּאֵב, הַלּוֹי לֵה'. וְאֶת הַקְּדוּשָׁה זֶה הַכְּהֵן אֲשֶׁר הוּא כְּתוּב מְפוֹרֵשׁ וְגַלּוּי, כִּי הוּא נִמְצָא מוּבְדָל מִן הָעוֹלָם הוּזָה הַמְּפִרֵד וְהַמְּסִתֵּר הוּא וּמֵאוּחַד בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּבְחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה. וְלִכֵּן אִזִּי לְמַחֵר בְּבוֹקֶר יִתְבָּרַךְ כִּי זֶה הַיּוֹדַע לְעִבּוּד עֲבוּדַת הַקְּטוֹרֶת מִמִּילָא וְהַקְּרִיב ה' אוֹתוֹ אֵלָּיו. הַקְּב"ה יִקְרַב אוֹתוֹ לְהִיּוֹת אֵב וּבֵן כְּחָדָא כִּי זֶה הִיא בְּחִינַת הַקְּדוּשָׁה בִּיחָם לְנִשְׁמוֹת שְׁהֵם רַק בְּחִינַת טְהוּרָה וּבְחִירָה עֵדִין. לִכֵּן אִין מִי שִׁיבַחֲיָן וְיִבְרַךְ הַדְּבָר הָאֵם בְּאִמַּת אֲתֵם קְדוּשִׁים אוֹ אַחֲרָן הוּא הַנִּקְרָא קְדוּשָׁה, אֵלָּא הַבּוֹקֶר שְׁהוּא בְּחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה, אִם תַּתְּרָאוּ וְתַהִיו מוֹשְׁגָחִים מֵאֵת ה' לְהִיּוֹת נִשְׂאָרִים כְּצַד הַדִּין וְהַבְּחִירָה בְּחִינַת שְׂמַאל, וְלֹא תַצְלִיחוּ לְקַשֵּׁר אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּשִׁלְמוֹת בְּקוּדְם הַבְּרִיאָה בְּבְחִינַת אֵב, בְּחִינַת אֵב וּבֵן כְּחָדָא, אֵלָּא תַהִיו עֵדִין בְּבְחִינַת שְׂקֵר בְּחִינַת שְׁנִים בְּחִינַם מִים מִים, לֹא תַהִיו נְרָאִים לְפָנָיו בְּבְחִינַת קְדוּשָׁה, וְבוֹקֶר שְׁהוּא בְּחִינַת קְדוּשָׁה בְּחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה לֹא יִכּוֹל לְסַבּוֹל אֲתֵכֶם כִּי אִינְכֶם כְּלוּלִים בּוֹ כְּגַלֵּל הַשֶּׁקֶר, בְּחִינַת דּוֹבֵר שְׂקֵרִים לֹא יִכּוֹן לְגַדְדַּ עֵינָיו. כִּי לֹא גִילַתֶם הָאִמַּת שְׂרַק מֹשֶׁה זָכָה לְאִמַּת לְאִמִּיתוֹ שְׁהוּא שׁוֹרֵשׁ הַתּוֹרָה. כִּי מֵאַחֵר וְהַבּוֹקֶר אִין זְמַנוּ דִּין כְּמוּכֶם לִכֵּן לֹא יִכּוֹל לְסַבּוֹל אֲתֵכֶם. כִּי הוּא בְּחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה אֲשֶׁר אִין שֵׁם בְּחִינַת שְׁנִים. בְּחִינַת מַחְלּוּקַת. בְּחִינַת הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן. וְאִם תַּתְּרָאוּ בְּהַשְׁגַּחְתּוֹ יִתְבָּרַךְ לְהַשְׂאֵר בְּחֶסֶד, לְהַשִּׁיג אִיךְ הַחֶסֶד מְלוּבֵשׁ בְּאֲחָדוֹת בְּבְרִיאָה מִמִּשׁ כְּמוֹ קוּדְם הַבְּרִיאָה, שְׂבוֹקֶר הוּא זְמַן הַחֶסֶד, וְתַהִיו לְפָנָיו כְּלֹא בְּפִירוּד מִמֵּנוּ וְיַקְבֵּל אֶת נִשְׁמַתְכֶם וְהַשְׁגַּחְתְּכֶם, שְׂאֲתֵם מְשִׁיגִים אֲחָדוֹתוֹ אִזִּי אֲתֵם רְאוּיָם לְכַהוֹנָה.

בְּמָה. בְּקִטְרֶת. דְּהָא קְטִרֶת בְּעֵי לְשׁוֹשְׁבֵינָא, לְאֶתְקַטְרָא עַל יְדִיהָ בְּבִלְיָא, וְלְאֶתְקַשְׂרָא. מֵאֵן שׁוֹשְׁבֵינָא. דָּא בְּחֵנָא. וְכַנּוּן בְּהָ, וְהִיָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר יְיָ הוּא הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא הַמְּהוּר. תְּרִין דְּרָגִין אִינּוּן: קְדוּשָׁה, וְטְהוּרָה. בְּחֵן קְדוּשָׁה. לּוֹי, טְהוּרָה. וְעַל דָּא הַקְּדוּשָׁה בְּתִיבָּה. כְּמַה, כְּאִיזוֹ עֲבוּדָה יִתְבָּרַךְ מִי הַקְּדוּשָׁה שׁוֹכָה לְבְּחִינַת אֲבִיו שִׁישׁ. אֵב וּבֵן כְּחָדָא? בְּקְטוֹרֶת כְּנ"ל. הַמְּקַשְׂרֶת תְּחִילַת פְּרוּד אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּקוּדְם הַבְּרִיאָה מְעִשִׂיָּה עַד אִין סוּף. שְׁהֲרִי הַקְּטוֹרֶת הַפּוּעֵלַת הַיְחוּד הַקְּדוּשָׁה שֶׁל אַחֵר הַבְּרִיאָה וְקוּדְם הַבְּרִיאָה צְרִיכָה שׁוֹשְׁבִין וְחַבֵּר לְחַתֵּן, שְׁהוּא בְּחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה, בְּחִינַת קְב"ה לְהַתְּחַבֵּר וְלַהֲתִיּוּד עִם הַכֵּל בְּחִינַת הַתְּנַגְּלוֹת הַהַשְׁגָּחָה שְׁאֲחֵר הַבְּרִיאָה, שְׁעַל יְדֵי הַהַשְׁגָּחָה עוֹלָה וְנִשְׂאֵת לְחַתֵּן, לְהַתְּקַטֵּר עַל יְדוֹ שֶׁל הַשׁוֹשְׁבִין בְּכָל הַבְּחִינּוֹת וְהַמְּדַרְגּוֹת הַנִּמְנוּכּוֹת שֶׁל עוֹלָם הַזְּהוּלָה הַתְּקַשֵּׁר בְּבְחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה. וְכִי הוּא זֶה הַשׁוֹשְׁבִין הַקְּדוּשָׁה וְחַבֵּר לְחַתֵּן הַקְּדוּשָׁה שִׁישׁ בִּיכּוּלְתוֹ לְחַבֵּר הַחִיבוּר. זֶה הוּא הַכְּהֵן שְׁהוּא בְּחִינַת יְמִין שְׁהוּא בְּעֵצְמוֹ בְּחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה. וּמִפְּנֵי כֵךְ, וְהִיָּה הָאִישׁ אֲשֶׁר יִבְחַר ה' הוּא הַקְּדוּשָׁה הַמְּשִׁיג קְדוּשַׁת קוּדְם הַבְּרִיאָה אִיךְ נִסְתַּרְתָּ גַם בְּבְחִינַת אַחֵר הַבְּרִיאָה. וְלֹא הַמְּהוּר שְׁהוּא בְּחִינַת לּוֹי שְׂרַק הַשְׁתַּלְשֵׁל מִן הַקְּדוּשָׁה לְבְּחִינַת הַבְּחִירָה אִךְ הוּא עֲצָמוֹ אִין מְשִׁיג הַקְּדוּשָׁה בְּשׁוֹרֵשָׁה. כִּי שְׁתֵּי דַרְגּוֹת הֵם. קְדוּשָׁה כְּנ"ל. וְטְהוּרָה כְּנ"ל. כְּהֵן קְדוּשָׁה. בְּחִינַת קוּדְם הַבְּרִיאָה כְּנ"ל. לּוֹי טְהוּרָה בְּחִינַת אַחֵר הַבְּרִיאָה כְּנ"ל. וְלִכֵּן הַקְּדוּשָׁה כְּתוּב. כִּי הוּא יִכּוֹל לְקַשֵּׁר הַקְּטוֹרֶת כְּנ"ל. כִּי הוּא בְּבְחִינַת שׁוֹרֵשׁ הָאֲחָדוֹת לְפָנָי הַפִּירוּד שְׂלִכֵן הוּא זֶה הַיְכּוֹל לְפַעּוֹל גִּילּוּי הָאֲחָדוֹת גַּם בְּמִקּוּם הַטּוּמָאָה לְפַעּוֹל הַתְּכַלְלּוֹת הַטְּהוּרָה בְּקְדוּשָׁה עַל יְדֵי בְּחִינַת וְטְהוּרָתָם מִכָּל טְמֵאוֹתְכֶם. וְיַהִי רְצוֹן שְׁנִזְכָּה לְדַבֵּר אִמַּת וְשִׁכַּל מְעִשִׂינוּ יַהִיו מְעִשִׂים שֶׁל אִמַּת וְאַחֵר אַחֵר הַבְּרִיאָה בְּקוּדְם הַבְּרִיאָה בְּשִׁלְמוֹת וְתַקִּים בְּנוּ בְּמַהֲרָה בְּיוֹם הוּא יַהִיָּה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד.

עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטם להרב רבי אברהם בן רבי נחמן זצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתו לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש נשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמז אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זחר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זחר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם לחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקין ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד

א. השקרא מוזק לעינים בגשמיות וברוחניות:

ב. כשאומר שקרא, מתגברים עבירת הדמיון, שמשם בא המרה שהרה והדמעות שמקלקלין עיניו. כי אי אפשר לדבר שקרא עד שיעבר את דמיו. ואמת אי אפשר לדבר כי אם בשמחה מקדם את הדמיון:

ג. השקרא הוא הרע, הוא הטמאה. ועלידייה מסיר השגחת השם ותברך מעליו. אבל עלידי אמת, השגחת השם ותברך עליו בשלמות:

ד. כשתרצה להקלל באחד, עד שיהיה נקלל אחר הפריאה בכחית קדם הפריאה, שיהיה פלו אחד פלו טוב פלו קדש, כמו שהיה קדם הפריאה, תשמור את עצמך משקרא ותדבר רק אמת, ותהיה איש אמת לאמתו, ועלידי זה תהיה נקלל באחד פנ"ל, כי אמת היא אחד פנ"ל:

תפילה על פי הלימוד

מאירות בשמש וכירה. יהוד ומיחד, קרבנו אליך באמת, ותדחה ותעביר ותכסל השקרא והרע והטמאה מן העולם, ותקיים מהרה מקרא שכתוב, ואת רוח הטמאה אעביר מן הארץ. ותטהרנו ותקדשנו בכל מיני טהרות וקדשות. ותקיים בנו מקרא שכתוב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם מפל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. ותגלה האמת בעולם חיש קל מהרה ותקיים בימינו "שפת אמת תכון לעד ועד ארבעה לשון שקר. אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. חסד ואמת נפגשו צדק ושלוש נשקו. הדרבני באמתה ולמדני כי אתה אלקי ישעי אותך קוייתי כל היום. הורני ה' דרךך אהלך באמתה יחד לכבי ליראה שמך. שלח אורך ואמתה המה יגהני וביאוני אל הר קדשך ואל משפנתיה. מי א-ל במוך נושא עון ועובר על פשע לשארת נחלתו לא החזיק לעד אפס כי הפץ חסד הוא. ישוב ירחמנו יכבש עונותינו ותשליך במצלות ים כל הטאותם. תתן אמת לי עקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם. השיבנו ה' אליך ונשובה חדש ימינו בקדם". אמן ואמן:

פלו אמת: ותצילני מפל מיני התנגדות, שלא ימצא בי שום צד התנגדות חס ושלוש לשום דבר שבקדשה ולא לשום אדם בשר שבעולם, רק אהיה נקלל באמת בכל הדברים הטובים והקדושים, ויהיה לי אהבה אמיתית ואהדות פשוט עם כל הפשרים אמיתיים שבדור, ועם כל הצדיקים האמיתיים, ועם כל הטוב שיש בכלליות עמו ישראל הקדוש, עד שבכללם אהיה נקלל בך ה' אלקיני ואלקי אבותינו, ואזכה להתדבק בך באמת ולהקלל באהדותך תמיד מעתה ועד עולם לעולמי עד ולנצח נצחים: ותצילני מפגם הראות, ותקדש את עיני תמיד, ולא אסתפל עוד בשום דבר הפגם את הראות, רק אזכה להסתפל בעיני בתורתך, וליהסתפל על צדיקיה האמיתיים, ועל כל הדברים המקדשין את העינים, עד שיהיו עיני קדושים וטהורים תמיד באמת לאמתו, ואזכה לתקן מהרה את כל הפגמים שפגמתי בעיני. ותעורני ברחמיך ותשמרני מקלקול חוש הראות חס ושלוש, ולא יכהו מאור עיני לעולם, וזגם עד זקנה ושיבה, אל תעזבני, ותשמר את אור עיני תמיד, למען אזכה להגות בתורתך יומם ולילה, ולגדד שנה מעיני, ולא יגיע לי עלידייה שום הזק ומחוש לעיני, ויהיו עיני

ה' אלקים אמת, עורני ברחמיך הרבים ותצילני מן השקרא והיה עמי תמיד, ושמרני שלא יצא שום דבר שקרא מפי לעולם, בין בשוגג בין במזיד בין באזם בין ברצון. ותעורני שלא אהיה נכשל בשום דבר שקרא אפלו בטעות, ופני לאמת ברחמיך הגדולים. חוס והמל עלי והעלני מטמאה לטהרה מחל לקדש, קדשני בקדשתך העליונה באמת, "הצני ה' מאדם רע מאיש חסמים תנצנני. כל מצותיך אמונה שקרא רדפוני עורני. ה' הצילה נפשי משפת שקרא מלשון רמיה. דרך שקרא חסר מפני ותורתך הנני. לא ישב בקרב ביתי עשה רמיה דובר שקרים לא יפון לגד עיני". הנני וענני ופדה נפשי האמללה מן הרע ומן הטמאה ומן השקרא, ותן לי במתנת חנם אמת וחסד, ותשפיע עלי מאתך קדשה וטהרה אמת וטוב. החזירני בתשובה שלמה לפניך באמת, וזכני מעתה לצאת מהרה מרע לטוב, מטמאה לטהרה, משקרא לאמת, ואזכה לעצם האמת לאמתו. ותמשיך השגחתך השלמה עלינו, ותשגיח עלינו בשלמות בעין התמלה ותחנינה עד שנזכה להקלל בך באמת, ויתאחדו ונקללו אחר הפריאה בקדם הפריאה עלידי השגחתך השלמה, ויהיה פלו אחד פלו טוב פלו קדש

לעילוי נשמת ג'זל מול חיה בת סולטנה
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת יעל בת אליהו
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת מירה בת אשר
ת.נ.צ.ב.ה

לעילוי נשמת מנחם בן בנימין זאב
ת.נ.צ.ב.ה

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת דבורה בת חיים
ת.נ.צ.ב.ה